

Csisztafürdő, 2017.04.29- 05.07.

Újra véget ért egy sikeres találkozója a DKK-nak, amin **52** egység volt jelen és **22** új belépővel gyarapodtunk. Szokás szerint a nagy létszámra való tekintettel meg lett osztva a csapat több részletre. Ami azt jelentette, hogy voltak, akik már 25- 26-án érkeztek és május 1-én mentek haza. Mások folyamatosan érkeztek, de voltak, aki csak a második héten tudtak jönni.

Szerencsére az időnk szép volt némi szemerkélő eső volt és egy nap eső, ami a 12 napra lebontva nagyon jónak mondható.

A május 1-i felvonulás igazán gyönyörű időben sikerült. A felhívásomra igazán sok ember mozdult rá és beöltözött az akkori kornak megfelelően. Volt úttörő, kisdobos, bányász, takarítónő stb. Azt a gyerekekre jellemző izgalmat, sürgés-forgást, ami ott volt az csak az tudja, aki ott volt. **Életem legjobb találkozásának a látványát és élményét hozta.** Mindenki lázas előkészületekkel rohant a kempingben és nézte a többi klubtársat, hogy ki mivel készült, ami hangos nevetésbe tört ki minden egyes ilyen látogatásnál. Szabadi Bélának köszönhetően még valódi csapatzászlónk is volt a sok aláírt szalaggal együtt. Mártai István készített egy saját meglepetés táblát is **ÉLJEN A DKK** felirattal. Volt ott feliratos óvszer is lufiként meg minden más. Szóval senkinek sem kellett a szomszédba menni a hülyeségért.

Az elmaradhatatlan sör-virslis evés is jól esett a felvonulás után, valamint az azt követő kocsis játék, amihez Varga Laci hozott nekünk nagyon finom boroskát. Láthatóan nagyon ízlett a hintón ülőknek is, mert ittak rendesen belőle. Hát nem unatkoztunk a játék alatt az már biztos, én olvastam a mesét, de annyit kellett nevetnem, hogy már azt sem tudtam hol tartottam, de nem estem kétségbe mondtam nekik szép saját mesét.

Sok finomság is készült a találkozón minden csapat főzőcskézett ahol szintén minden poén ki volt használva, pl: a halászlé főzésénél **Cukibácsi** beöltözött védelmi szerelésbe, mert ő passzírozta a halat, ami mérhetetlen röhögésbe tört ki. Na azért kultúrprogram is volt: pl: voltunk Gyugyon látogatóba aztán a Buzsáki tájház-temető -János hegy-kék ház látogatása. Csodaszép helyek vannak, amiket még nem láttunk eddig. Gyugyon az összes stációt lefényképeztem. Mivel nem a szokásos egyháziról van szó.

Voltak, akik elsétáltak Buzsákra, mondván nincs az olyan messze, aztán a kocsmá előtt álló lovaskocsi gazdáját előkerítve, némi italozás után visszahozták magukat a kempingbe. Amikor már a második héten kevesen voltunk akkor sem unatkoztunk. Egyik este spontán a lányok egyenként szállingózva összejöttünk egy sátor mellett a fiúk a Miltnerék elő sátrában, de ami nem csoda természetesen mi voltunk a lehangosabbak. Annyi minden előkerült mindenki agyából, hogy hangos röhögésbe csapott át az élmény mesélése. Bieder Laci kis idő múlva megjelent és a maga nyugodt stílusába mondta. **Na lányok és most megmértem hány decibellel viháncoltok.** Hát majdnem kiakadt a mutató mert 80-at mutatott.

Természetesen sokat fürödtünk is már reggel 6 órakor benn ültünk a vízben sokan. Aztán egyik reggel Éva jön be a vízbe és meséli, hogy mit kell neki 67 éves fejére megérni, mert olyat álmódott. Elmesélte, hogy az éjjel szült egy kisfiút álmában. Hát több se kellett az én agyamnak már is beindult a vezérhangya. Mivel estére meg volt beszélve, hogy bundás kenyeret sütünk és össze ülünk, akik ott vannak, gondoltam a szülést is levezetjük. Na de hát ugye ahhoz gyerek is kell. Amikor kimentem a vízből nekiláttam gyereket csinálni, ami hosszas készülődés után sikerült is. Amikor már megettük a kenyeret meg ittunk is már kicsit, előadtam Éva éjjeli álmát és mondtam, hogy akkor most le is vezetjük. Évát ráfektettük egy napozó ágyra nagy meglepetésére aztán apás szüléssel levezettük a szülést. Akkor lepődött csak meg igazán, amikor felbillentettük az ágyat és látta gyerek is van. Apuka rögtön megitta egy kis borral és elnevezte Deres Nagy Ivónak. Hát az nap este sem unatkoztunk és szomorkodtunk. Kedves Beácska klubtársunk pedig anyák napjára chippendale showt kért, amit János önkéntesen prezentált is neki, jót nevtünk ismét.

De mint mindig egyszer véget ér a találkozó és haza kell jönni. Így szombaton elpakoltunk és délután haza jöttünk, ketten még maradtak vasárnapig. Ismét fantasztikus találkozót zártunk!

Treszner Marcsi